

ved godt, hvor man skal hente visioner og styrke til at gøre det, der finder sted i dag, bedre.

Pia Christmas-Møller (KF):

I går oplevede vi en temmelig usædvanlig gestus. Selveste statsministeren fandt på sit ugentlige pressemøde anledning til at kommentere vores ændringsforslag til finansloven. Det er dermed tydeligt for enhver, at statsministeren virkelig har forstået, at Det Konservative Folkeparti og Venstre er et reelt alternativ til regeringen; et alternativ, man ikke kan komme udenom, og et alternativ, som er i stand til med konkrete forslag at vise, hvad der skal til for at sikre velfærdssamfundets bærekraft på vej ind i et nyt århundrede.

Det er imidlertid lige så tydeligt, at statsministeren slet ikke har forstået, hvad det er for problemer, vi står over for i dansk økonomi, og at han derfor nægter at indse, hvad det er for en type forslag, der skal til. For den, der kerer sig lidt om samfundets udvikling på bare mellem-lang sigt, er det nok så bekymrende. Vismændene har sagt det igen og igen. De har igen og igen advaret regeringen imod at bruge opsvinget som sovepude. De har igen og igen sagt, hvad der skal til for at give dansk økonomi den soliditet, der skal til, for at vi har noget at stå imod med under mindre gunstige konjunkturer.

Så sent som for 14 dage siden kom vismændene med en ny rapport, hvor de nok en gang tændte advarselslamperne. De siger ligeud til regeringen, at de underliggende problemer i dansk økonomi undervurderes. Det solide betalingsbalanceoverskud, som blev skabt under den borgerlige regering, vil efter vismændenes bedste vurdering falde i 1997 for helt at forsvinde i 1998. Forringelsen af betalingsbalancen sker, til trods for at nettoeksporten af energi netop i disse år forøges mærkbart. Med andre ord, hvis olieproduktionen i Nordsøen i perioden 1996-98 ikke steg, men lå på niveau med 1995, ville betalingsbalanceoverskuddet forsvinde allerede næste år.

Både udviklingen på betalingsbalancen og i de offentlige finanser påvirkes negativt af nogle forhold, som vi allerede i dag ved vil dukke op om ganske få år. På lidt længere sigt ved vi, at energiproduktionen fra Nordsøen forsvinder, og vi ved også, at alene udviklingen i antallet af ældre samtidig vil øge den samlede forsørgerbyrde. Bare de to forhold vil lægge et stærkt pres på henholdsvis betalingsbalancen og de offentlige finanser. Vi ved det i dag.

Vi ved også, at det er i dag og den allernærmeste fremtid, at vi har de bedste muligheder for at udstyre dansk økonomi med en buffer, der kan stå imod det øgede pres. Allerede i dag udgør antallet af passivt forsørgede en økonomisk belastning, som er svær at håndtere. Allerede i dag slås danske virksomheder med faldende konkurrenceevne. Alligevel gør regeringen ikke noget for at rette op på udviklingen. Det er nu, der skal lægges en langsigtet strategi, som kan forbedre betalingsbalancen og nedbringe den offentlige gæld, og vismændene har peget på redskaberne. De siger ligeud, at den gunstige konjunkturperiode skal udnyttes til reformer, særligt på arbejdsmarkedsområdet.

Med sidste års finanslovsforlig mellem regeringen og Det Konservative Folkeparti blev der taget et stort og solidt skridt i den rigtige retning, ikke mindst netop på arbejdsmarkedsområdet. Og vi har allerede set en yderst tilfredsstillende virkning. Unge kommer i arbejde eller uddannelse, flere får en målrettet håndsrækning til at komme ud af ledigheden, og kontrollen med a-kasserne har hanket gevældigt op i administrationen, efter at vi har fået de selvstændige a-kassetilsyn. Netop det spor skulle være fulgt op i år. Men hvad skete der?

Statsministeren blev bange. Halvvejs igennem 1996, bedst som vi så, at tingene faktisk virkede efter hensigten, præcis som vismændene, OECD og mange af os andre havde forudsagt det, præcis da blev statsministeren bange. Bange for at fortsætte med at gøre det rigtige. Han deklarede reformpause. Vi var mange, der ikke helt ville tro på det. Desværre, må jeg sige, blev vi klogere.

Første belæring fik vi, da vi så regeringens finanslovudspil. Det var totalt rensset for visioner og fremadrettede initiativer. Rent bogholderi. Næste belæring fik vi under forhandlingerne. Arbejdsmarkedsreformen kunne end ikke komme på dagsordenen. Stort set det samme gjaldt ægte og gedigne besparelsesforslag, dvs. et enkelt forslag fik lige akkurat lov til at stå på dagsordenen ved nogle møder, inden det igen blev fjernet definitivt, fordi specielt ét af regeringspartierne nedlagde veto. Det var oven i købet det regeringsparti, der gerne bryster sig af at være det mest sparevenlige og økonomisk ansvarlige.

Det er sagt med ord, det er udtrykt i skrift, og det er dokumenteret i handling. Det Konservative Folkeparti gik til finanslovsforhandlingerne med det klare mål at nå et solidt resultat. Om